

Edward Sri

Nu este
Iubire
mai mare

O perspectivă biblică asupra Pătimirii lui Cristos

Traducere din limba engleză:
Ana-Maria Botnaru

Galaxia Gutenberg
2026

Cuprins

INTRODUCERE: „Pasiunea unei veritabile iubiri” 9

PARTEA I: PĂTIMIREA LUI CRISTOS

Capitolul 2: Rugăciunea agoniei	31
Capitolul 3: Privegheați și vă rugați.....	41
Capitolul 4: Împlinirea profeției: de la prefigurare la realitate	49
Capitolul 5: Arestarea	65
Capitolul 6: Marele preot se ridică	76
Capitolul 7: În sfârșit, fiul omului vorbește.....	87
Capitolul 8: Petru se leapădă de Isus	99
Capitolul 9: Iuda trădătorul	112
Capitolul 10: Înaintea lui Pilat: ce este adevărul?.....	120
Capitolul 11: Biciuirea, încununarea cu spini și preferința pentru Baraba.....	132
Capitolul 12: <i>ECCE HOMO</i> : Iată omul	137
Capitolul 14: Scurta răstignire	159
Capitolul 15: Moartea lui Mesia	172

PARTEA a II- a: CELE ȘAPTE CUVINTE ALE DOMNULUI PE CRUCE

Capitolul 16: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Lc 23,34)....	200
Capitolul 17: „Astăzi vei fi cu mine în rai” (Lc 23,43)	206
Capitolul 18: „Femeie, iată fiul tău!... iată mama ta!” (In 19,26-27)..	216
Capitolul 19: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” (Mt 27,46).....	221

Capitolul 20: „Mi-e sete” (In 19,28).....	232
Capitolul 21: „S-a săvârșit” (In 19,30)	237
Capitolul 22: „Tată, în mâinile tale îmi încredințez sufletul” (Lc 23,46)	243
Despre autor.....	249

INTRODUCERE

„Pasiunea unei veritabile iubiri”

Măslini pe Muntele Măslinilor

„Dumnezeu iubește cu toată pasiunea unei veritabile iubiri.”¹
- Papa Benedict al XVI-lea

Pe Muntele Măslinilor, pe versantul dinspre Ierusalim, există un pâlc de măslini, iar tradiția spune că aici este grădina Ghetsimani – locul unde Isus a venit să se roage în noaptea de dinaintea morții sale. Acei pomi au o vechime de vreo 900 de ani, iar rețeaua rădăcinilor poate data din vremea lui Isus. Aceste mici spații sacre, departe de străzile zgomotoase și aglomerate ale Ierusalimului contemporan, rămân printre puținele locuri din oraș care ne oferă o imagine a Ierusalimului din zilele lui Isus.

Îi aduc pe pelerini în acest loc fiindcă avem contact nemijlocit cu ceva din viața lui Isus. Ne aflăm pe

¹ Benedict al XVI-lea, enciclica *Deus caritas est* (Dumnezeu este iubire), 10. Traducerea documentelor magisteriale este preluată de pe www.magisteriu.ro și aparține autorilor respectivi (n.tr.).

muntele unde a început pătimirea lui Isus și începem să înțelegem cum arăta locul unde s-a rugat Domnul în timpul agoniei. A ajunge să fim pe locurile pătimirii lui Cristos este o experiență profund emoționantă. Dintr-o dată, înțelegem mai bine cât de *reală* este credința noastră. Isus nu este o doctrină, o icoană în sufragerie, o imagine pe un crucifix sau un personaj dintr-o carte scrisă cu mult timp în urmă. Este o persoană reală, care a făcut alegeri concrete și a venit exact aici, în acest loc, pentru a-și începe pătimirea și a-și da viața pentru mine. Iată-mă stând acolo unde a stat el – Dumnezeu întrupat. Merg pe urmele pașilor săi. Aici, a asudat sânge pentru mine. Și a făcut asta pentru ca astăzi să fiu într-o strânsă prietenie cu el. Să înțelegi toate acestea dintr-o dată poate fi copleșitor și de multe ori o astfel de experiență prilejuiește o reinnoită întâlnire cu Isus cel viu.

Dar nu este nevoie să mergem până în Țara Sfântă pentru a trăi o astfel de experiență. Îl putem întâlni pe același Isus în Scripturile inspirate [de Dumnezeu], indiferent dacă ne aflăm la Sydney, Toronto, New York sau în orașele precum Freemont, din Nebraska, sau Atchison, din Kansas. Asta sper să reușesc în această carte: intrând în profunzimea relatărilor evanghelice despre pătimirea și moartea sa, să vă aduc, pe fiecare în parte, mai aproape de Isus cel viu. Priviți această carte ca pe un pelerinaj *biblic* de-a lungul ultimelor ceasuri ale vieții lui Cristos. Vom merge pas cu pas împreună cu Isus din grădina Ghetsimani până pe Cruce și vom prezenta contextul biblic – istoria, profețiile și, mai ales, felul în care Isus ne cheamă să fim astăzi mai aproape de el.

Într-un fel, vă propun o „mașină a timpului” care să ne ducă în lumea evreiască din vremea lui Isus. Mulți dintre

noi au auzit de agonia lui Isus în Grădina măslinilor, de biciuirea sa legat la stâlp și de faptul că a fost pironit pe o cruce. Dar imaginați-vă că nu ați auzit niciodată aceste relatări. Închipuiți-vă că sunteți un evreu din secolul I și le auziți acum pentru prima dată. Imaginați-vă că sunteți Petru sau Ioan, sau altul dintre apostoli și că trăiți aceste evenimente pe măsură ce ele se desfășoară. Ce ar fi însemnat pentru voi aceste experiențe?

Biblia, ca un „câmp de mine”

Parcurgând împreună cu Cristos drumul pătimirii sale, vom descoperi imediat că niciun amănunt din aceste episoade ale Evangheliei nu este acolo întâmplător. Să nu credeți că mici detalii, precum „isopul” din care i-au dat lui Isus să bea oțet, nu ar fi extrem de semnificative (vezi Ioan 19,29). Vom vedea că această precizare are o importanță enormă pentru evreii din secolul I, amintindu-le de isopul folosit de înaintașii lor în Egipt pentru a mânji ușorii ușilor cu sângele mieilor pascali. Evanghelia după Ioan menționează „isopul” pe Calvar în contextul sărbătorii Paștelui pentru a proclama că Isus este adevăratul Miel pascal, jertfit pentru mântuirea noastră. Tot așa, să nu credeți că precizările legate de faptul că lui Isus nu i s-a zdrobit niciun os, că o lance i-a străpuns coasta și că a fost pus într-un mormânt aflat într-o grădină ar fi simple detalii ca să dea culoare poveștii. Fiecare element evocă diverse profeții din Scripturile evreiești și speranțele poporului legate de ceea ce va face Dumnezeu pentru el.

Parcurgerea relatărilor pătimirii lui Cristos este ca o plimbare pe un „câmp de mine” biblic. Este ca și cum, la fiecare pas, „explodează” în jurul nostru în mod minunat

profeții veterotestamentare, așteptări mesianice și conexiuni cu credința noastră creștină de astăzi. Vom vedea că, practic, fiecare cuvânt din aceste relatări evanghelice este foarte important. Chiar și diversele nume de locuri (Muntele Măslinilor, Ghetsimani, Ierusalim) sau numele diferitelor personaje (Baraba, Iosif din Arimateea, Simon din Cirene) ne oferă indicii importante despre rolul pe care îl joacă în planul lui Dumnezeu de mântuire a lumii. Chiar și menționarea posturii cuiva este importantă: *Marele Preot se ridică, Isus cade cu fața la pământ, Isus se întoarce și-l privește pe Petru* – fiecare dintre ele constituie un moment de cotitură în scena respectivă, slujind drept ferestre în sufletul acelei persoane la momentul respectiv.

Această călătorie [biblică] ne va ajuta să înțelegem mai bine și să prețuim mai profund ce a pățimit Isus pentru noi, de la agonia în Grădina măslinilor până la moartea pe Calvar.

Vom desluși cuvinte enigmatice spuse de Isus de-a lungul pătimirii sale, precum acestea:

„Tată! Dacă este cu puțință, trecă de la mine paharul acesta!” (Matei 26,39) – Se gândea Isus să renunțe în ultimul moment?

„Fice ale Ierusalimului, nu mă plângeți pe mine, ci mai degrabă plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri!” (Luca 23,28) – Oare nu este un cuvânt prea aspru adresat unor femei pline de compasiune, care plâng de mila lui?

„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” (Matei 27,46) – Oare Isus chiar a fost părăsit de Tatăl în Vinerea Sfântă?

„Tu ai zis.” (Matei 26,64) – Oare ce vrea să spună *asta*?

Mai presus de toate, așa cum a spus cândva Ioan Paul al II-lea, pătimirea lui Cristos este „*apogeul revelației iubirii [lui Dumnezeu]*”² Dar nu este vorba de o iubire extraordinară care să fie admirată de la distanță. Isus nu așteaptă aplauzele noastre. El vrea inimile noastre, pe care să le transforme cu această iubire. Parcurgând drumul pătimirii lui Isus, să medităm cum putem trăi exemplul său de iubire în viața noastră de fiecare zi. În definitiv, acestea nu sunt simple povestiri petrecute cu mult timp în urmă. Isus vrea să le facem să devină ale noastre. Vrea să re-trăim în noi povestea de iubire a pătimirii sale. Când îi îngăduim lui Cristos să facă acest lucru, vom descoperi o iubire mai mare decât orice a existat vreodată pe pământ. Într-adevăr, așa cum Isus însuși a spus: „Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi” (Ioan 15,13).

De unde își trage numele „Pătimirea”³

V-ați întrebat vreodată de ce numesc creștinii evenimentele premergătoare morții sale din Vinerea Sfântă „patimile” lui Isus? Cuvântul englezesc „*passion*” provine din latinescul *passio* care înseamnă suferință. Prin urmare, această sintagmă denumește suferințele îndurate de Isus Cristos în ultima zi a vieții sale [pământești].

În epoca modernă s-a adăugat un alt înțeles. Astăzi, în limba engleză, cuvântul „*passion*” se referă la un sentiment sau la o emoție intensă. În dicționarul Webster, cuvântul „*passion*” [pasiune] este definit drept „un sentiment de

² Sf. Ioan Paul al II-lea, scrisoarea apostolică *Rosarium Virginis Mariae*, (16 octombrie 2002), 22 (sublinierile în original).

³ *Passion*, în engleză, în original. Din același etimon, în limba română avem cuvântul „pasiune” (n.tr.).

entuziasm sau de încântare cu privire la ceva.” Astfel, oamenii spun despre ei înșiși că fac ceva cu pasiune – adică din toată inima, cu dăruire, hotărâre și voință deplină. Trebuie să ținem cont și de acest sens ca să înțelegem hotărârea nestrămutată a lui Cristos de a-și da viața pentru păcatele noastre. Nu este o victimă pasivă, luată prin surprindere și silită să îndure o moarte cumplită. El i-a spus Tatălui ceresc: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă” (Luca 22,42) și, pentru a ne mântui, a ales să bea până la capăt paharul suferințelor sale.

Însă Papa Benedict al XVI-lea ne dezvăluie un înțeles și mai profund. În enciclica *Deus caritas est* (Dumnezeu este iubire), el descrie pătimirea lui Cristos în contextul pasiunii unei veritabile iubiri. Aici însă este necesară o precizare: [Ratzinger] nu se referă aici la o pasiune omenească a iubirii, conform naturii noastre căzute – care e un fel de amețelă, în care ne lăsăm conduși de emoții, sentimente romantice și dorințe senzuale. Acest tip de iubire privește spre sine, se concentrează cu precădere asupra propriilor sentimente și dorințe – asupra a ceea ce poate obține de la celălalt. Această iubire egocentrică nu poate dura.

Dumnezeu, într-adevăr, manifestă o iubire plină de pasiune față de poporul său. El „iubește cu toată pasiunea unei veritabile iubiri”, afirmă Papa Benedict al XVI-lea. Însă iubirea sa plină de pasiune pentru neamul omenesc se exprimă într-o formă superioară de iubire, exprimată prin cuvântul grecesc *agape*, o iubire totală și jertfelnică. Această iubire privește spre exterior, vrea ce e mai bine pentru celălalt, fiind gata să sufere și să se sacrifice. *Agape* este ilustrată cel mai bine de iubirea lui Dumnezeu față de noi. Deși ne-am îndepărtat de Dumnezeu prin păcat și chiar dacă, după dreptate, ne-am rupt de el și avem de plătit o datorie